7.

Pu-Kandja.

Üks suur herra, kes tee peäl olli, näggi kuida üks mees omma naelega puud kandsid. Kui se mees olli hingand ning need puud jälle telja peäle wottis, siis üles temma: oh Adam! oh Adam, sinno eksitus! siis küsis herra: miks teie sius Adama üllе kaebate? Se mees kostis: olleks temma mitte sönnd jest puust, mis ärrakeelduд olli, siis olleksime meie mitte piddand waewaga ja omma palle higge sees omma leiba sönna. Siis üt es herra: kui teie olleksite Adama ja Ewa asemel olnud, siis olleksite teie nendasammoti teinud. Pukandja kostis: kas meie? meie! meie ep olleksime mitte sedda teinud. Hea

kül, üles Herra: saame nähha! Tulge minno linna, seäl peate ümatõsta ellama, ikka lustilikkud ollema, tõma ja jõma, igga korda kolm wagnaid laua peäle saama, agga sedda wahhelisi wagnat ei pea teie mitte kathuma. Kui teie sedda ei jätta mitte karsmatta, siis ma aian teid jälle ärra. Siis nemmad mellemad langsid herra ette mahha, tännasid wägga ja ütlesid: Jummal hoidko meid, et meie sesugust armo peaksime pölgma! Ki nemmad ollid linna tulnud, siis said nemmad kaks korda päiw sua, ja iggakord kolm wagnat laua peäle pantud. Kahhe wagnatte sees olli lihha ja leent, ja kolmas olli kanega kinni pannud, mis üksti piddi kathma. Öllut ja wina said ka rohkeste antud. Kui nemmad ollid tükki aega linnas olnud ja ennast läbbi

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 31